

«Μη Φοβάσαι, είμαστε εδώ!»

Ιστορία Κουκλοθεάτρου

Κεντρικοί ήρωες:

1. ο Θύμιος (κόκκινα και ανάστατα μαλλιά, μεγάλος και με έκφραση προσώπου, μονίμως θυμωμένη)
2. η Γαλήνη (μελαχρινή, ψηλόλιγνη και δυναμικός χαρακτήρας)
3. ο Ευτύχιος (ξανθομάλλης, μικρόσωμος, συνεσταλμένος και με γυαλιά)
4. η Σούζαν (μαύρη στο πρόσωπο, μαύρα σγουρά μαλλιά, έκφραση αθώας και μικρόσωμη)
5. ο δάσκαλος (ψηλός, καστανός, ευγενική φυσιογνωμία, με γυαλιά)
6. η μαμά (ξανθή, λεπτή, με κουρασμένη έκφραση προσώπου)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΕΡΓΟΥ

Ήρωας του έργου μας είναι ο Θύμιος. Ένα μάλλον μοναχικό παιδί που οι γονείς του παραμελούν, κυρίως γιατί δουλεύουν πολύ. Αυτό όμως θυμώνει το Θύμιο και έχει ως αποτέλεσμα την κακή σχολική συμπεριφορά με έμφαση στον εκφοβισμό των άλλων παιδιών και τη χαμηλή επίδοση στα μαθήματά του.

«Μη Φοβάσαι, είμαστε εδώ!»

Ιστορία Κουκλοθεάτρου

Εκπαιδευτικός (πριν την έναρξη)

Γεια και χαρά σας! Θα σας βοηθήσω να καταλάβετε την ιστορία του Θύμιου. Ωχ! Κάτι ακούω. Ο Θύμιος είναι. Πάλι ξύπνησε κακόκεφος. Βηματίζει εκνευρισμένος! Δε θέλει να πάει σχολείο! Απ' την άλλη, σκέφτεται γιατί είναι τόσο θυμωμένος...

-Εσείς τι λέτε;

-Γιατί, κάθε μέρα που περνά, στεναχωριέται όλο και περισσότερο;

-Τι είναι αυτό που του προκαλεί τόσο εκνευρισμό;

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

1. Θύμιος

Ας σηκωθώ σιγά-σιγά να ετοιμαστώ για το σχολείο. Ωχ! Πάλι λείπουν οι γονείς μου στη δουλειά! Πάλι θα φτιάξω μόνος μου το πρωινό! Πάλι θα ντυθώ μόνος μου! Πάλι θα φύγω μόνος! Μην ξεχάσω τα κλειδιά του σπιτιού, γιατί θα περιμένω ώρες ολόκληρες μέχρι να γυρίσουν οι δικοί μου! Και πού να πάω; Δεν έχω κανέναν κοντά. Ούτε καν τη γιαγιά που λείπει άρρωστη στο νοσοκομείο. Και οι λίγοι φίλοι μου; Συχνά με αποφεύγουν... Είμαι μες στα νεύρα! Αλλά από την άλλη πρέπει να δείχνω δυνατός και σκληρός... μην καταλάβουν τι πραγματικά μου συμβαίνει...

(προς το κοινό...)

-Εσείς τι λέτε ότι μου συμβαίνει; Για πείτε μου! Για βοηθήστε με!

Ναι, μου λείπουν οι γονείς μου! Και κάτι κύριοι στην τηλεόραση να δείτε πως τους λένε....α! παιδοψυχολόγοι – ναι, ναι, υπάρχουν και αυτοί- λένε ότι οι γονείς που παραμελούν τα παιδιά τους δεν τα αγαπούν! Εγώ όμως λέω, πως οι γονείς μου εργάζονται σκληρά για να έχω ό,τι θέλω. Και ότι τους καταλαβαίνω! Και πως τους αγαπώ πολύ! Όμως, δεν τους βλέπω πια! Όλα τα κάνω μόνος!

(προς το κοινό...)

-Ξέρετε τι με ενοχλεί περισσότερο;

«Μη Φοβάσαι, είμαστε εδώ!»

Ιστορία Κουκλοθεάτρου

Όταν έρχονται αργά το απόγευμα από τη δουλειά τους, ποτέ δεν παίζουμε, δεν κουβεντιάζουμε για το σχολείο και τα προβλήματα που έχω. Ας πούμε... στο διάβασμα ή με τους φίλους μου. Είναι αιωνίως κουρασμένοι και εκνευρισμένοι!

(προς το κοινό...)

-Ξέρετε πόσο καιρό έχω να τους δω να μιλούν γλυκά ο ένας στον άλλον; Εσείς νιώθετε το ίδιο με μένα;

Και ξέρετε το χειρότερο;, Μαλώνουν και κατηγορούν ο ένας τον άλλον, ότι δεν με μεγαλώνουν σωστά. Κατηγορούν ακόμα και το δάσκαλό μου που δε «μου βάζει μυαλό», αλλά εγώ ξέρω ότι είναι ο πιο αληθινός μου φίλος. Αυτός που με νοιάζεται και με υπερασπίζεται, όταν συμπεριφέρομαι άσχημα στην τάξη, στο διάλειμμα, στους διαδρόμους ή στις τουαλέτες σε βάρος άλλων παιδιών.

-Τι τύποι είναι οι γονείς μου; Α! Εσείς να μου πείτε! Περιμένω!

Ο μπαμπάς είναι καλός αλλά συχνά απότομος και άδικος μαζί μου. Η μαμά είναι τρυφερή και υπομονετική, μα διαρκώς στεναχωριέται με κάτι.

-Πιστεύουν ότι δεν βλέπω; Δεν καταλαβαίνω; Αχ, πόσο λάθος κάνουν!

Φεύγω, τώρα, πάω στο σχολείο!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Στο δρόμο για το σχολείο, Ο Θύμιος συναντά τα άλλα παιδιά. Δεν τους μιλά και περπατά μόνος. Είναι πολύ εκνευρισμένος. Στην είσοδο του σχολείου, σκόπιμα πέφτει επάνω στον μικρόσωμο Ευτύχιο, που είναι ίσως ένα από τα καλύτερα παιδιά του σχολείου και άριστος μαθητής!)

2. Ευτύχιος (κλαίγοντας):

Τι κάνεις εκεί; Πάλι δε με βλέπεις; Τι σου έχω κάνει; Γιατί συνέχεια με χτυπάς και με κοροϊδεύεις;

3. Γαλήνη (δυναμική συμμαθήτρια, έξαλλη με τον Θύμιο):

Θα το πω στον κ. Διευθυντή του σχολείου, αν τον ξαναπειράξεις! Τόσο καιρό δε μιλάω, αλλά φτάνει! Δεν μπορώ να βλέπω και να αδιαφορώ. Ποιος νομίζεις ότι είσαι; Ο «μάγκας» του σχολείου; Γιατί τα βάζεις με τους μικρόσωμους; με τους καλούς μαθητές; Γιατί κοροϊδεύεις τα ξένα παιδιά ή τους αδύναμους μαθητές; Γιατί δεν τα βάζεις με τους όμοιους σου; Μήπως τους φοβάσαι;

«Μη Φοβάσαι, είμαστε εδώ!»

Ιστορία Κουκλοθεάτρου

Θύμιος:

Τι; Σιγά μη φοβηθώ! Κανέναν δε φοβάμαι! Και ο Διευθυντής να με βάλει τιμωρία, δε με νοιάζει! Εγώ όποιον θέλω θα τον πειράζω. Εσύ νομίζεις ότι είσαι καλύτερη από εμένα επειδή υπερασπίζεσαι τον Ευτύχιο και τα «αλλοδαπά»;

Γαλήνη:

Τι είναι αυτά που λες; Ακόμη και ο δάσκαλος, θα σταματήσει να σε βοηθά, αφού σου αρέσει να κάνεις φασαρίες, να δέρνεις, να κοροϊδεύεις τα άλλα παιδιά, να τους αρπάζεις το κολατσιό τους στο διάλειμμα ή να σπρώχνεις στο κυλικείο και να παίρνεις τη σειρά των άλλων. Κανέναν σε σέβεσαι! Όλοι σε ξέρουμε και τώρα πια σε αποφεύγουμε! Είσαι μόνος σου, δεν το καταλαβαίνεις; Δε σε νοιάζει που δεν έχεις αληθινούς φίλους;

-Εσείς παιδιά τι λέτε; Τον νοιάζει ή όχι;

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Γαλήνη: (προς το κοινό...)

Ο Δάσκαλος θέλει να καλέσει το Θύμιο και τον Ευτύχιο σε μια συζήτηση μετά το μάθημα. Όμως, ο Θύμιος μουρμουρίζει συνέχεια, σηκώνεται διαρκώς, μπερδεύει τα παιδιά την ώρα της Ορθογραφίας... Κάνει ότι παίζει ηλεκτρική κιθάρα, βγάζοντας ανόητους ήχους! Πρέπει όλοι να τον προσέξουν! Και φυσικά, γράφει τη μισή ορθογραφία και με πολλά λάθη!

4. Σούζαν (αφρικανή από το Καμερούν):

Αμάν! Δε φτάνει που δε γνωρίζω καλά τα ελληνικά, έχω και εσένα που με μπερδεύεις και δεν μπορώ να γράψω σωστά την ορθογραφία μου ή να παρακολουθήσω τα μαθήματα. Θέλω να γίνω καλή μαθήτρια και κουράζομαι κάθε μέρα πάρα πολύ για να τα καταφέρω και να ευχαριστήσω τους γονείς μου! Κι εσύ δε μ'αφήνεις...

Θύμιος:

Και τι μου το λες; Να γυρίσεις στην πατρίδα σου και να με αφήσεις ήσυχο, πριν σηκωθώ και σου δείξω εγώ!

(Η Σούζαν φοβισμένη, άρχισε να κλαίει...)

«Μη Φοβάσαι, είμαστε εδώ!»

Ιστορία Κουκλοθεάτρου

5. Δάσκαλος:

Ησυχία! Πάλι εσύ Θύμιο; Επιτέλους, πότε θα καταλάβεις ότι δεν έχεις το δικαίωμα να κουράζεις τους συμμαθητές σου και να συμπεριφέρεσαι άσχημα; Η συμπεριφορά σου αυτή δείχνει ότι δε σέβεσαι ούτε εμένα! Πήγαινε αμέσως στον κ. Διευθυντή και αύριο θα έρθεις στο σχολείο με τους γονείς σου!

Θύμιος:

Ε, όχι πάλι...δεν έκανα τίποτα, όλο εμένα μου λέτε και στους άλλους δε λέτε τίποτα. Δεν είναι δίκαιο!

Δάσκαλος:

Φτάνει Θύμιο, πήγαινε τώρα αμέσως, οι υπόλοιποι διάλειμμα!

(προς το κοινό...)

-Εσείς τι λέτε παιδιά, σκέφτηκα καλά για τον Θύμιο;

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Θύμιος:

Είμαι πολύ θυμωμένος! Κανείς δε με θέλει, ακόμη και ο κύριος, ο φίλος μου! Τώρα θα δει ο Ευτύχιος!

Σούζαν:

Μη, μη τον σπρώχνεις, τα γυαλιά του! Δε βλέπεις, πονάει!

Θύμιος:

Για να μάθεις να γελάς μαζί μου, Ευτύχιε. Για να σε δω τώρα. Τι θα κάνεις; Πού είναι οι φίλοι σου; Πού είναι ο δάσκαλος να σε βοηθήσει;

Ευτύχιος:

Ε, όχι, δεν θα σου περάσει αυτή τη φορά. Πάρε αυτή τη δυνατή από μένα ή μήπως η κλοτσιά μου είναι καλύτερη; *Για πρώτη φορά, ο μικρόσωμος, αδύνατος και ντροπαλός Ευτύχιος, θυμώνει και χτυπά σαν άγριο θηρίο το Θύμιο. Ο καυγάς δυναμώνει και η σχολική αυλή μοιάζει με πεδίο στρατιωτικής μάχης! Μόνο η Σούζαν τρέχει στο Δάσκαλο.*

Δάσκαλος (έντονα):

Πάλι τα ίδια; Γιατί δεν καταλαβαίνεις ότι όλοι τα έχουν βάλει μαζί σου; Ότι δεν μπορώ να σε καλύπτω συνέχεια; Ότι πρέπει να ενημερώσω τους γονείς σου και να φύγεις από το σχολείο;

«Μη Φοβάσαι, είμαστε εδώ!»

Ιστορία Κουκλοθεάτρου

Θύμιος:

Ωχ! Τι θα πω στους γονείς μου; Δεν μπορώ να τους πω ότι πρέπει να αλλάξω σχολείο. (πιο ψιθυριστά και απομακρυνόμενος) Πως θα τους πω ότι οι συμμαθητές μου με φοβούνται και δεν με θέλουν για φίλο; Ότι ακόμα και ο κύριος, που πάντα με υπερασπίζεται, δεν αντέχει άλλο;

-Μα γιατί δεν είμαι χαρούμενος; Αφού, εγώ κέρδισα στον καυγά! Είμαι πολύ δυνατός! Αυτό δεν ήθελα; Εσείς τι λέτε;

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Δάσκαλος (τηλεφωνεί στον πατέρα του Θύμιου- πηγαίνει πάνω κάτω μόνος του):

Λυπάμαι κ. Πετρόπουλε. Ο γιος σας ξεπέρασε τα όρια! Στο σχολείο υπάρχουν κανόνες. Αρκετές φορές έχει δημιουργήσει φασαρίες και είχε την ευκαιρία να επανορθώσει! Όμως, άρχισαν να παραπονιούνται οι γονείς των συμμαθητών του αλλά και των άλλων τάξεων, αφού τα παιδιά τους λένε τα όσα γίνονται λόγω του Θύμιου! Καταλαβαίνετε. Είναι δύσκολη η θέση μου...

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

6. Μαμά (χαϊδεύει τρυφερά το κεφάλι του Θύμιου):

Αγάπη μου, μην κλαις! Ο μπαμπάς σου είναι έξαλλος μαζί σου και σε έδειρε. Δεν έπρεπε, αλλά έχασε την υπομονή του μαζί σου! Σήμερα δεν θα πας στο σχολείο. Ούτε εγώ θα πάω στη δουλειά! Θα μείνουμε παρέα να κουβεντιάσουμε όλα όσα σε στενοχωρούν.

Κάπου υπάρχει ένας αληθινός φίλος και για σένα. Αρκεί να είσαι ο εαυτός σου. Αν εσύ το θέλεις, άσε την καρδούλα σου να διώξει όλο το θυμό από μέσα της και θα δεις πόσο θα αλλάξεις και πόσο πιο όμορφος θα δείχνεις. Οι συμμαθητές σου θα σε αγαπήσουν αληθινά. Απλά, δεν ξέρουν ποιος πραγματικά είσαι. Δεν ξέρουν ότι δακρύζεις με τον πόνο της άρρωστης γιαγιάς. Ότι προτιμάς να πεινάσεις, για να ταΐσεις το πεινασμένο ζώο που θα δεις μπροστά σου. Ότι παίζεις καταπληκτική κιθάρα και πως στο ποδόσφαιρο, ακολουθείς τους κανόνες πάντα. Γιατί δεν τα δείχνεις όλα αυτά καρδούλα μου;

Να αύριο που θα πας ξανά στο σχολείο, θέλω να είσαι το καλύτερο παιδί και να ξέρεις ότι σ'αγαπώ πολύ-πολύ.

-Παιδιά, θα βοηθήσετε το Θύμιο;

«Μη Φοβάσαι, είμαστε εδώ!»

Ιστορία Κουκλοθεάτρου

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ευτύχιος (προς το κοινό):

Παιδιά, σήμερα ο Θύμιος ήρθε στο σχολείο άλλος άνθρωπος, είναι αποφασισμένος να γίνει ο καλύτερος! Να φανταστείτε στην ώρα της Γυμναστικής, όταν ο κ. Γυμναστής διάλεγε τους καλύτερους για το τοπικό σχολικό πρωτάθλημα ποδοσφαίρου, έκανε κάτι σουτ καταπληκτικά, το ταλέντάκι σας λέω, μείνανε όλοι άφωνοι! Και έδινε πάσες σε όλους, παίζαμε όλοι μαζί πρώτη φορά ως ομάδα. Και δε χτυπούσε κανέναν. Δεν πιστεύαμε στα μάτια μας!

Δάσκαλος στο Θύμιο:

Μπράβο Θύμιο! Είσαι φοβερός παίχτης! Πού κρυβόσουν τόσο καιρό; Επιτέλους! Συγχαρητήρια! Να που μας έδειξες τον αληθινό Θύμιο. Μη φοβάσαι, είμαστε εδώ όλοι για σένα!

Εκπαιδευτικός:

-Παιδιά, τι λέτε να έγινε στο τέλος;

(Αφού ακούσει διάφορες εκδοχές του τέλους, αφηγείται και ο ίδιος)...

Οι συμμαθητές του Θύμιου έπαψαν να τον φοβούνται. Τώρα τον θαυμάζουν. Οι γονείς του τον καμαρώνουν. Υποσχέθηκαν πως θα τον φροντίζουν περισσότερο, θα τον στηρίζουν διαρκώς και κυρίως δεν θα τον αφήνουν μόνο του πολλές ώρες. Ακόμη και η άρρωστη γιαγιά συνήλθε και γύρισε ξανά κοντά του για να τον προσέχει, όταν οι γονείς του θα λείπουν στη δουλειά. Η Γαλήνη, ο Ευτύχιος και η Σούζαν δέχτηκαν τη συγγνώμη του Θύμιου.

Έτσι, ο Θύμιος νιώθει αποδεκτός τόσο από τους γονείς του όσο και από τους φίλους και τους συμμαθητές του. Όλοι τώρα τον προσέχουν και τον σέβονται για αυτό που είναι. Τώρα και ο ίδιος, είναι ήρεμος και ευτυχισμένος. Η ψυχούλα του έχει γαληνέψει και επιτέλους κλωτσά με δύναμη την ποδοσφαιρική μπάλα και όχι τους άλλους...